

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **S. S.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. OAM-816/ZA-ZA04-ZA15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, č. j. OAM-816/ZA-ZA04-ZA15-2015, žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, jelikož státem příslušným pro posouzení žádosti žalobkyně je Polská republika.

Žalobkyně uvedla, že v tento moment a ani v průběhu řízení o žádosti nijak neskrývala a nerozporovala skutečnost, že jí bylo uděleno vízum k pobytu na území Polské republiky, avšak o toto vízum si požádala pouze z důvodu faktické nemožnosti obdržení víza českého, jelikož systém udělování víz pro vstup a pobyt do České republiky je zejména na Ukrajině

vesměs dysfunkční. Dostat se za současné situace přes rezervační systém schůzek na zastupitelských úřadech České republiky na Ukrajině, tzv. Visapoint, je téměř nemožné.

Dále uvedla, že nemá a nikdy neměla v úmyslu pobývat na území Polské republiky. Jejím záměrem bylo pobývat na území České republiky, avšak faktická nemožnost získání víza do České republiky a tíseň žadatelky si vyžádaly okamžité řešení formou žádosti o polské vízum, na základě kterého by mohla do ČR přicestovat. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaný měl k této skutečnosti přihlédnout a věnovat jí ve svém rozhodnutí patřičnou pozornost, neboť si sám ze své činnosti musí být vědom výše uvedené dysfunkce systému. Z tohoto důvodu mohl a měl využít ustanovení článku 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), a řízení sám přebrat.

Rovněž uvedla, že žalovaný pochybil v určení příslušnosti i s ohledem na skutečnost, že se nijak nevypořádal se skutečností několikrát uvedenou žalobkyní během pohovoru, že na území České republiky žije sestra žalobkyně, paní N. S., nar. x, a to na základě povolení k trvalému pobytu.

Tato skutečnost dle žalobkyně rozhodně zakládá povinnost žalovaného posoudit přednostní kritérium, a to požadavek na slučování rodin. I když sestra žalobkyně nemá na území udělenou mezinárodní ochranu, je nutno ji v širším kontextu považovat za rodinného příslušníka. Obzvláště s přihlédnutím k okolnostem, že žalobkyně pochází z dysfunkční rodiny a její sestra o ni fakticky pečovala od jejího útlého věku. V tomto kontextu rozhodně nelze zpochybnit pevnost rodinných vazeb mezi sestrami, které nebyly zpretrhány ani delší dobou fyzického odloučení, neboť tyto se v rámci svých možností pravidelně navštěvovaly a udržovaly komunikaci i za pomoci prostředků umožňujících dálkovou komunikaci. Uvedla, že žalovaný sám ve svém rozhodnutí uvádí, že její sestra žije na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, avšak v samotném odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje na posouzení této skutečnosti, přičemž ani neuvádí, z jakého důvodu spatřuje tuto skutečnost jako irelevantní. Na základě tohoto zjevného nedostatku považuje žalobkyně rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Z těchto důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z údajů v cestovním dokladu žalobkyně, kterým prokázala svou totožnost, zjistil, že žalobkyně byla dne 14. 9. 2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 16. 3. 2014 ve Lvově s platností ode dne 25. 3. 2014 do dne 19. 9. 2016, v délce 179 dní pobytu a s vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobkyně aplikoval kritérium dané článkem 12 nařízení č. 604/2013, dle kterého je státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika.

K námitce žalobkyně o tvrzeném silném rodinném poutu a velmi blízkém vztahu mezi ní a její sestrou, žijící na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, které žalobkyně uvádí až v žalobě a žádosti o přiznání odkladného účinku, žalovaný uvádí, že žalobkyně měla možnost se vyjádřit ke svým osobním a rodinným poměrům, stejně jako ke svým případným vazbám na blízké osoby v ČR, již při sepisování žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 9. 2015. Ve své žádosti však žalobkyně uvedla pouze tolik, že o azyl s ní v ČR nežádají žádní rodinní příslušníci a že uváděná sestra je jedinou příbuznou osobou pobývajících na území ČR, která jí občas pomáhá, nicméně v zemi původu žalobkyni zůstali další dva sourozenci -

bratr a druhá sestra. Správní orgán neměl důvod zabývat se tím, jak silné je jejich vzájemné rodinné pouto, protože žalobkyně se v průběhu správního řízení o žádných okolnostech soukromého života, které ji významněji poutají k ČR než k zemi původu, kde zůstala většina její rodiny, nezmínila. K tomu dodal, že dle čl. 2 nařízení č. 604/2013 její sestra nesplňuje definici rodinného příslušníka ani příbuzného, tudíž tato námitka je pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní.

Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 18. 9. 2015 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedla, že ze své vlasti vycestovala dne 14. 4. 2015 osobním vozem přes Slovenskou republiku do ČR na polské vízum. V jejím okolí si všichni dělají polská víza. Viděla to jako jediný východ ze své situace. Důvodem odchodu z vlasti byly potíže s otcem, který byl věčně opilý a se kterým bydlela v jednom bytě. Často jí vyhrožoval a žádal po ní peníze. Sestra, která žije v ČR na základě trvalého pobytu, jí pomohla zařídit si cestovní doklad. V případě návratu do vlasti se obává svého otce.

Dne 6. 11. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shledal jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, jelikož státem příslušným pro posouzení žádosti žalobkyně je Polská republika. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně byla dne 14. 9. 2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelkou platného národního víza č. 006362640 vydaného Polskou republikou dne 16. 3. 2015 ve Lvově s platností ode dne 25. 3. 2015 do dne 19. 9. 2016, počtem 179 dní pobytu a s vícenásobným vstupem a je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení č. 604/2013. Rovněž uvedl, z jakých důvodů nelze na žalobkyni aplikovat kritéria uvedená v čl. 8 – 11 nařízení č. 604/2013.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že není důvodná. Z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, z jakého důvodu aplikoval na projednávaný případ kritérium obsažené v čl. 12 nařízení č. 604/2013 a rovněž odůvodnil, proč neuplatnil žádné z „rodinných“ kritérií obsažených v čl. 8 – 11 nařízení č. 604/2013. Pokud jde o otázku nevyužití čl. 17 nařízení č. 604/2013, pak soud připomíná svou ustálenou judikaturu (např. rozsudek sp. zn. 49 Az 16/2015), podle které v případě čl. 17 nařízení č. 604/2013 jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. Proto v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností

správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Soud tedy shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a námitka žalobkyně proto není důvodná, stejně jako námitka, že žalovaný měl využít čl. 17 nařízení č. 604/2013.

Žalobkyně dále uvedla dva argumenty – jeden týkající se důvodů, proč žádala o polské vízum a druhý týkající se její sestry, která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Ani jeden z těchto argumentů však není pro projednávanou věc relevantní. Pokud jde o otázku první, žalobkyně nepopírá, že je držitelkou platného polského víza. Důvody, proč se rozhodla žádat o vízum polské a nikoliv české, jakkoliv pochopitelné, nejsou pro určení příslušného členského státu relevantní a žalovaný nikterak nepochybil, pokud na žalobkyni aplikoval čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013, podle kterého *„Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal“*.

Pokud jde o otázku druhou, soud konstatuje, že ani skutečnost, že sestra žalobkyně má na území ČR povolen trvalý pobyt, není pro projednávanou věc relevantní. Sestra žalobkyně totiž nepožívá na území ČR mezinárodní ochrany a ani není žadatelkou o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu nelze na situaci žalobkyně aplikovat kritéria obsažená v čl. 9 a 10 nařízení č. 604/2013. K tomu zároveň soud dodává, že nařízení č. 604/2013 obsahuje vlastní definici pojmu „rodinný příslušník“ [čl. 2 písm. g) nařízení č. 604/2013], která je užší, než je chápání tohoto pojmu v běžném jazyce, a podle které není sestra žalobkyně jejím rodinným příslušníkem pro účely nařízení č. 604/2013.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval správně, pokud na situaci žalobkyně aplikoval čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013 a rozhodl, že státem příslušným k projednání její žádosti je Polská republika. Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalobkyně (snaha žít se svou sestrou a nefunkčnost českého vízového systému) by nepochybně mohla být relevantní pro rozhodování žalovaného, zda využít diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, nicméně, jak bylo řečeno výše, (ne)využití čl. 17 nařízení č. 604/2013 je plně v kompetenci žalovaného a nepodléhá soudnímu přezkumu.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová